31995R1501

30.6.1995 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 147/7

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1501/95
z dnia 29 czerwca 1995 r.
ustanawiające niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych do zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż [1], ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji oraz rozporządzeniem (EWG) nr 3290/94 [2], w szczególności jego art. 13 ust. 11 i 16 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

dla produktów objętych wspólną organizacją rynku zbóż, refundacje wywozowe, kwoty korygujące oraz podatki wywozowe na produkty objęte wspólną organizacją rynku zbóż muszą być ustalane, jako środek szczególny w przypadku występowania na rynku zakłóceń, w oparciu o pewne kryteria umożliwiające pokrycie różnicy między notowaniami a cenami dla tych produktów we Wspólnocie i tych na rynku światowym;

z uwagi na rozpiętość cen po jakich zboża są oferowane na rynku światowym przez różne kraje wywozu, należy w szczególności uwzględnić różnice w kosztach transportu i ustalić wysokość refundacji uwzględniając różnicę między reprezentatywnymi cenami we Wspólnocie oraz notowaniami i najkorzystniejszymi cenami na rynku światowym;

w celu umożliwienia wywozu mąki, grubych kasz, drobnych kasz i słodu, czynnikami, jakie należy uwzględnić przy refundacjach, są z jednej strony ceny podstawowych zbóż i ich ilości niezbędne do wytwarzania rozpatrywanych produktów oraz wartość produktów ubocznych, a z drugiej strony możliwości i warunki sprzedaży produktów na rynku światowym;

system kwot korygujących przewidziany w art. 13 ust. 8 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 wymaga ich zróżnicowania w zależności od miejsca przeznaczenia wywożonych produktów;

w celu zapewnienia sprawnego zarządzania funduszami wspólnotowymi i uwzględniania możliwości wywozu tych produktów, należy przewidzieć możliwość ustalania refundacji wywozowych oraz podatków od produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 w drodze przetargu dotyczącego określonej ilości;

w celu zapewnienia równego traktowania wszystkich zainteresowanych stron we Wspólnocie, przetargi muszą być organizowane zgodnie z jednolitymi zasadami; w tym celu decyzje o otwarciu przetargu powinny być opublikowane razem z ogłoszeniem o przetargu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*;

oferty muszą zawierać dane umożliwiające ich ocenę i muszą im towarzyszyć pewne zobowiązania formalne;

należy ustalać maksymalną refundację wywozową lub minimalny podatek wywozowy; procedura ta zapewnia, że wszystkie dane, ilości zostały przydzielone;

na rynku mogą powstawać sytuacje, w których aspekty gospodarcze przewidywanego wywozu towarów powodują raczej wstrzymanie przetargu, aniżeli ustalenie refundacji wywozowej lub podatku wywozowego;

wadium powinno zapewniać, że wywożone ilości są wywożone zgodnie z pozwoleniem wydanym w ramach zaproszenia do przetargu; zobowiązanie to może być spełnione tylko wówczas, gdy przedłożone oferty przetargowe są podtrzymane; wycofanie ofert pociąga za sobą utratę wadium;

muszą zostać ustanowione szczegółowe zasady zapewniające powiadamianie oferentów o wynikach zaproszenia do przetargu, oraz że niezbędne pozwolenia wydawane są dla wywozu przydzielonych ilości;

aby ustalić refundację wywozową dla produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 oraz uniknąć dokonywania kontroli mających na celu wykrycie niewielkich odchyleń ilościowych w odniesieniu do produktu podstawowego tak, aby nie odbiło się to w sposób istotny na jakości produktu, należy przyjąć standardową metodę oceny; najskuteczniejszym technicznym sposobem oszacowania podstawowej ilości zbóż okazała się analiza zawartości popiołu w produkcie; do analizy tej powinna być stosowana taka sama procedura w całej Wspólnocie;

[1] Dz.U. L 181 z 1.7.1992, str. 21.
[2] Dz.U. L 349 z 31.12.1994, str. 105.

nie wydaje się uzasadnione przyznawanie refundacji wywozowych do zboża przywożonego z państw trzecich i ponownie wywożonych do państw trzecich; refundacje powinny być zatem przyznawane tylko do produktom wspólnotowym;

rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiające wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych [1], ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1384/95 [2], wymaga aby, w przypadku zróżnicowania stawki refundacji zgodnie z przeznaczeniem produktu, wypłata kwoty należnej z tytułu refundacji wywozowej była uzależniona w szczególności od przedstawienia dowodu, że produkt został wywieziony do państwa trzeciego lub do jednego z państw trzecich w odniesieniu do których ma zastosowanie refundacja; w odniesieniu do zbóż, jedyną stawką refundacji niższą od stawki stosowanej w wywozie do wszystkich państw trzecich jest stawka ustalona dla produktów wywożonych do Szwajcarii i Księstwa Liechtenstein; w celu uniknięcia utrudnień w wywozie wspólnotowym na skutek wymogu przedstawienia dowodu, że towar dotarł do miejsca przeznaczenia, należy znaleźć inne sposoby zapewnienia, by produkty, na które wypłacono refundacje mające zastosowanie do wszystkich państw trzecich, nie zostały wywiezione do wyżej wymienionych krajów; w związku z tym, należy zrezygnować z wymogu przedstawiania dowodu przybycia towaru do miejsca przeznaczenia we wszystkich przypadkach, w których wywóz miał miejsce drogą morską; wystarczającą gwarancję stanowią zaświadczenia wystawione przez właściwe władze Państw Członkowskich stwierdzające, ze produkty opuściły obszar celny Wspólnoty po załadowaniu ich na statek nadający się do transportu morskiego;

Artykuł 16 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 przewiduje, iż mogą być podejmowane właściwe środki w przypadku, jeżeli notowania lub ceny na rynku światowym dla jednego lub więcej produktów, określonych w art. 1 tego rozporządzenia, osiągają poziom cen wspólnotowych i jeżeli sytuacja taka może trwać dłuższy czas lub ulegać pogorszeniu, a przez to zakłócać lub zagrażać zakłóceniami na rynku wspólnotowym; w tym celu należy zapewnić dostateczną podaż zbóż; w tym celu mogą być pobierane podatki wywozowe a wystawianie pozwoleń na wywóz całkowicie lub częściowo zawieszane;

ponieważ sytuacja określona w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 może powstawać w stosunkowo krótkich okresach czasu, Komisja musi mieć prawo do zawieszania wystawiania pozwoleń na wywóz w dowolnym momencie;

do niniejszego rozporządzeniu włącza się, dostosowując je jednocześnie do bieżących warunków rynkowych, przepisy rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1533/93 [3], ostatnio zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 3304/94 [4]; dlatego też rozporządzenie to powinno być uchylone;

środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZRZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)-c) rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 refundacje wywozowe i podatki wywozowe, określone w art. 16 niniejszego rozporządzenia, jak też kwoty korygujące, określone w art. 13 ust. 8 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, są ustalane z uwzględnieniem w szczególności następujących czynników:

a) cen płaconych na reprezentatywnych rynkach Wspólnoty oraz ich trendów i notowań na rynkach państw trzecich;

b) kosztów wprowadzania do obrotu i najkorzystniejszych kosztów transportu między reprezentatywnymi rynkami Wspólnoty i portami lub innymi miejscami wywozu, jak również kosztów dostarczenia produktów na rynek światowy;

c) w przypadku produktów przetworzonych, ilości zbóż wymaganych do ich wytworzenia;

d) możliwości i zasad sprzedaży wspomnianych produktów na rynku światowym;

e) dążenia do uniknięcia zakłóceń na rynku Wspólnoty;

f) aspektów gospodarczych przewidywanego wywozu;

g) ograniczeń ilościowych i budżetowych wynikających z porozumień zawartych zgodnie z art. 228 Traktatu.

Artykuł 2

Przepisy art. 13 ust. 8 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 stosuje się do wszystkich produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. c) i d) wspomnianego rozporządzenia i do produktów określonych w jego art. 1 wywożonych w postaci towarów wymienionych w jego załączniku B.

Przepisy art. 13 ust. 8 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 stosuje się do produktów określonych w art. 1 ust. 1 lit. c).

Artykuł 3

Kwoty korygujące mogą być zróżnicowane w zależności od miejsca przeznaczenia.

Artykuł 4

1. Refundacje wywozowe do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit a) i b) rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 oraz podatki wywozowe przewidziane w art. 15 niniejszego rozporządzenia mogą być ustalane w drodze przetargu.

Warunki przetargu muszą gwarantować równość dostępu wszystkim osobom prowadzącym działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty.

[1] Dz.U. L 351 z 14.12.1987, str. 1.
[2] Dz.U. L 134 z 20.6.1993, str. 14.
[3] Dz.U. L 151 z 23.6.1993, str. 15.
[4] Dz.U. L 341 z 30.12.1994, str. 48.

Takie zaproszenia do przetargu dotyczą refundacji wywozowej lub podatku wywozowego.

2. Decyzja o wydaniu zaproszenia do przetargu jest podejmowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92.

3. Decyzji o wydaniu zaproszenia do przetargu towarzyszy publikacja ogłoszenia o przetargu sporządzonego przez Komisję i podającego w szczególności terminy składania ofert przetargowych oraz adresów właściwych urzędów Państw Członkowskich, do których należy je przesyłać.

4. Decyzja o wydaniu zaproszenia do przetargu i ogłoszenie o przetargu są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Między datą publikacji ogłoszenia o przetargu i wyznaczonym pierwszym terminem składania ofert musi być zachowany odstęp co najmniej pięciu dni.

Artykuł 5

1. Zainteresowane strony składają ofertę na piśmie we właściwym urzędzie Państwa Członkowskiego, bądź kierując ją do tego urzędu za pośrednictwem środków pisemnego przekazu telekomunikacyjnego.

2. Oferty przetargowe określają:

a) odniesienie do przetargu;

b) nazwę i adres oferenta;

c) rodzaj i ilość produktu przeznaczonego na wywóz;

d) kwotę refundacji wywozowej na tonę, lub tam gdzie ma to zastosowanie, kwotę podatku wywozowego za tonę, wyrażoną w ecu.

3. Oferty przetargowe są ważne tylko wówczas, gdy:

a) przed upływem terminu przewidzianego na składanie ofert, przedstawiony został dowód, że oferent wniósł wadium;

b) dołączone jest do nich pisemne zobowiązanie do złożenia, w odniesieniu do przydzielonych ilości, w ciągu dwóch dni po odbiorze powiadomienia o przydziale, zgodnie z art. 7 ust. 3, wniosku o wcześniejsze wyznaczenie refundacji wywozowych, lub jeżeli jest to właściwe, wniosku o wcześniejsze wyznaczenie podatku wywozowego równego kwocie podanej w złożonej ofercie;

c) nie zawierają one innych warunków poza przewidzianymi w ogłoszeniu o przetargu;

4. Złożonych ofert przetargowych nie można wycofać.

Artykuł 6

Otwarcia ofert dokonują właściwe urzędy Państw Członkowskich. Nie odbywa się ono publicznie. Osoby upoważnione do uczestniczenia w otwarciu ofert zobowiązane są do zachowania tajemnicy.

Oferty są niezwłocznie notyfikowane Komisji bez wskazywania oferentów.

Artykuł 7

1. Na podstawie notyfikowanych ofert, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, Komisja podejmuje decyzję o ustaleniu maksymalnej wysokości refundacji wywozowej lub, w odpowiednim przypadku, maksymalnej wysokości podatku wywozowego lub o wstrzymaniu przetargu.

2. Z chwilą ustalenia maksymalnej wysokości refundacji wywozowej, przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których, oferta odpowiada poziomowi równemu maksymalnej refundacji lub jest od niej niższa.

W przypadku ustalenia minimalnego podatku wywozowego, przetarg wygrywa ten oferent lub oferenci, którego lub których, oferta odpowiada poziomowi równemu minimalnemu podatkowi lub jest od niego wyższa.

3. Z chwilą podjęcia decyzji przez Komisję, właściwe urzędy zainteresowanych Państw Członkowskich powiadamiają na piśmie wszystkich oferentów o wyniku ich udziału w przetargu.

Artykuł 8

1. Pozwolenia na wywóz są wydawane oferentom, który wygrali przetarg, po otrzymaniu przez właściwy urząd Państwa Członkowskiego ich wniosków o pozwolenie na wywóz na ilości, które zostały im przyznane.

2. W odpowiednim polu wniosku o pozwolenie na wywóz i samego pozwolenia na wywóz podane są miejsca przeznaczenia wymienione w akcie prawnym dotyczącym zaproszenia do przetargu. Pozwolenie zobowiązuje do dokonania wywozu do podanego miejsca przeznaczenia.

Artykuł 9

Wadium jest zwalniane wówczas, gdy:

a) oferta nie została przyjęta;

b) wygrywający przetarg składa dowód, że złożone zostało wadium przewidziane w art. 10 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1162/95 [1].

Jeżeli zobowiązanie określone w art. 5 ust. 3 lit. b) nie zostaje wypełnione, wadium przepada, z wyjątkiem przypadku siły wyższej.

Artykuł 10

Refundacje wywozowe w odniesieniu do produktów, określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) – c) rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 są ustalane co najmniej raz w miesiącu.

---

[1] Dz.U. L 117 z 24.5.1995, str. 2.

Artykuł 11

1. Refundacje wywozowe w odniesieniu do mąki pszennej lub mąki ze zbóż mieszanych, mąki żytniej, kasz grubych i kasz drobnych z pszenicy oraz słodu są ustalane z uwzględnieniem ilości zboża podstawowego niezbędnego do wyprodukowania 1 000 kilogramów danego produktu. Ilości zboża podstawowego podano w załączniku I.

2. Zawartość popiołu w mące ustalana jest przy zastosowaniu metody analitycznej określonej w załączniku II.

Artykuł 12

Refundacje do produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 a)-c) rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 są wypłacane z chwilą dostarczenia dowodu, że produkty mają pochodzenie wspólnotowe.

Artykuł 13

Bez względu na przepisy art. 18 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87, dla wypłacenia refundacji ustalonej w drodze przetargu nie wymaga się dowodu dokonania formalności celnych związanych z wydaniem towaru do wykorzystania, o ile przedsiębiorca dostarczy dowód, że ilość co najmniej 1 500 ton produktów zbożowych opuściła obszar celny Wspólnoty na statku nadającym się do transportu morskiego.

Dowód taki stanowi wpis następującej treści, poświadczony przez właściwe władze, na formularzu kontrolnym, określonym w art. 6 rozporządzenia (EWG) nr 3665/87, na jednolitym dokumencie administracyjnym (SAD) lub dokumencie krajowym potwierdzającym opuszczenie obszaru celnego Wspólnoty:

„Exportación de cereales por vía marítima; artículo 13 del Reglamento (CE) nº 1501/95"

„Eksport af korn ad søvejen — Artikel 13 i forordning (EF) nr. 1501/95"

„Ausfuhr von Getreide auf dem Seeweg — Verordnung (EG) Nr. 1501/95 Artikel 13"

„Εξαγωγή σιτηρών δια θαλάσσης — Άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1501/95"

„Export of cereals by sea — Article 13 of Regulation (EC) No 1501/95"

„Exportation de céréales par voie maritime — Règlement (CE) nº 1501/95, article 13"

„Esportazione di cereali per via marittima — Regolamento (CE) n. 1501/95, articolo 13"

„Uitvoer van graan over zee — Verordening (EG) nr. 1501/95, artikel 13"

„Exportação de cereais por via marítima — Artigo 13º., Regulamento (CE) nº. 1501/95"

„Viljan vienti meriteitse — Asetus (EY) N:o 1501/95 13 artikla"

„Export av spannmål sjövägen — Artikel 13 i förordning (EG) nr 1501/95".

Artykuł 14

Jeżeli przedsiębiorca dostarczy dowód dopełnienia formalności celnych związanych z dopuszczeniem do spożycia w Szwajcarii lub Księstwie Liechtenstein, kwota refundacji wywozowej „dla wszystkich państw trzecich" ustalona w drodze przetargu zostaje zmniejszona o różnicę między tą kwotą i wysokością refundacji wywozowej obowiązującą w dniu przyznania kontraktu odniesieniu do wyżej wymienionych miejsc przeznaczenia.

Artykuł 15

Jeżeli w odniesieniu do jednego lub kilku produktów spełnione są warunki ustanowione w art. 16 rozporządzenia (EWG) nr 1766/92, mogą być podjęte następujące środki:

a) zastosowanie podatku wywozowego. Może zostać ustalona kwota korygująca. Zarówno podatki, jak i kwota korygująca mogą być zróżnicowane odpowiednio do kraju przeznaczenia;

b) całkowite lub częściowe wstrzymanie wydawania pozwoleń na wywóz;

c) całkowite lub częściowe odrzucenie rozpatrywanych wniosków o pozwolenie na wywóz.

Artykuł 16

W przypadku gdy przetarg nie ma miejsca, podatek wywozowy, jaki należy pobrać, jest równy podatkowi obowiązującemu w dniu zakończenia formalności celnych.

Jednakże, na wniosek zainteresowanego złożony jednocześnie z wnioskiem o wydanie pozwolenia, w odniesieniu do produktu, którego wywóz ma miejsce w okresie ważności pozwolenia, stosowany jest podatek wywozowy obowiązujący w dniu złożenia wniosku o pozwolenie.

Artykuł 17

W przypadkach nagłych Komisja może zastosować środki określone w art. 15 lit. b). Powiadamia ona o swojej decyzji Państwa Członkowskie i publikuje ją w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 18

Rozporządzenie (EWG) nr 1533/93 niniejszym traci moc. Jednakże obowiązuje ono w odniesieniu do pozwoleń wystawionych przed lipca 1995 r.

Artykuł 19

Niniejszej rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1995 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 czerwca 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

	Kod CN	Zawartość popiołu (w miligramach) na 100 g mąki, kaszy i kaszki	Liczba kg zbóż na 1 000 kg danego produktu
1. Mąka pszenna z pszenicy i mieszanki zbóż	11010015100	0— 600	1 370
	11010015130	601— 900	1 280
	11010015150	901—1100	1 180
	11010015170	1101—1650	1 090
	11010015180	1651—1900	1 020
2. Mąka żytnia	11021000500	0—1400	1 370
	11021000700	1401—2000	1 080
3. Kasze i kaszki z pszenicy miękkiej	11031190200	0— 600	1 370
4. Kasze i kaszki z pszenicy durum	11031110200	0—1300 (sito 0,160 mm)	1 500
	11031110400	0—1300	1 340
	1103 11 19 00	powyżej 1300	1 260
5. Słód nieprażony	1107 10 19		1 300
	1107 10 99		
Słód prażony	1107 20 00		1 520

ZAŁĄCZNIK II

Metoda oznaczania zawartości popiołu w mące

Aparatura

1. Waga laboratoryjna o dokładności 0,1 mg. Pojemnik z odpowiednimi odważnikami.

2. Elektryczny piec muflowy z dobrym przepływem powietrza, wyposażony w regulator temperatury

3. Okrągłe parownice z płaskim dnem (średnica około 5 cm, maksymalna wysokość 2 cm), najlepiej wykonane ze stopu złota i platyny lub z kwarcu albo z porcelany.

4. Eksykator z porcelany lub aluminium (o średnicy wewnętrznej około 18 cm) wyposażony w króciec i perforowaną płytkę.

   Środkiem osuszającym jest chlorek wapnia, bezwodnik fosforowy lub żel krzemionkowy barwiony na niebiesko.

Sposób postępowania

1. Waga próbki wynosi 5-6 g. W przypadku mąki, której zawartość popiołu w odniesieniu do substancji suchej prawdopodobnie przekracza 1 %, waga próbki wynosi 2—3 g. Wagę próbki wystarczy określić z dokładnością do 10 mg, przy wszelkich innych operacjach ważenia należy zachować dokładność do 0,1 mg.

2. Niezwłocznie przed użyciem parownice muszą być nagrzewane w piecu muflowym do temperatury spalania, aż ich waga ustabilizuje się, na ogół wystarczy 15 minut.

   Następnie parownice są schładzane w eksykatorze do temperatury laboratorium w warunkach opisanych w pkt 7.

3. Umieścić próbkę w parownicy i utworzyć z niej warstwę o jednakowej grubości, nie ubijając. Bezpośrednio przed operacją spalania zwilżyć próbkę 1 lub 2 ml alkoholu etylowego.

4. Umieścić parownice we wlotowej części pieca, pozostawiając drzwiczki otwarte. Gdy substancja przestanie płonąć żywym ogniem, wsunąć parownice do pieca. Po zamknięciu drzwiczek pieca należy utrzymywać dostateczny przepływ powietrza, który nie może być zbyt silny, aby nie porywał substancji z parownic.

5. Spopielanie powinno doprowadzić do całkowitego spalenia maki, w tym cząsteczek węgla, które mogą znajdować się w popiele. Operacja spopielania jest uznana za zakończoną, jeżeli po schłodzeniu pozostałość jest prawie biała.

6. Temperatura spopielania powinna wynosić 900 °C.

7. Po zakończeniu spopielania wyjąć parownice z pieca i schładzać je na płycie eter nitowej przez okres około 1 minuty, a następnie włożyć do eksykatora (najwyżej cztery parownice jednocześnie). Zamknięty eksykator zostaje przeniesiony w pobliże wagi laboratoryjnej. Parownice ważyć po całkowitym wystygnięciu (około 1 godziny).

Wyniki

1. Granica błędu: jeżeli zawartość popiołu nie przekracza 1 %, różnica wyników dwukrotnego badania nie powinna przekroczyć 0,02 jednostek zawartości popiołu; jeżeli zawartość popiołu przekracza 1 %, różnica nie powinna przekroczyć 2 % zawartości popiołu. Jeżeli różnica wykracza poza te granice, próbę należy powtórzyć.

2. Zawartość popiołu podawana jest w procentach substancji suchej i zaokrąglana do 0,01.